

# Petri Hírek

Pócspetri Község  
Önkormányzata

2020 év  
július hó

5. évfolyam  
7. szám



**Nem nehéz papnak, kereszténynek lenni,  
mert boldoggá teszi az embert**

## **Beszélgetés a vasmisés Pásztor Károly atyával**

**Pásztor Károly nyugalmazott plébános 89 évesen nemcsak éltes korára tekint vissza, hanem a 65 évvel ezelőtt tett fogadalmára, ígéretére, amelyben lemondott a világról, hogy teljes életét a feltámadás örömhírének szentelje.**

Hatéves kora óta tartó munkás életében csak a tenyere kérgesedett, gyermeki, minden kötöttségtől mentes szabadságában a jelen pillanat mélységeire hol könnyekkel, hol nevetéssel válaszol.

Éppen ezért is jó, hacsak rövid időre is, Károly atya közéletében lenni. Jelenlétéből az életet, a szabadság utáni vágyakozását viszi magával az ember. Ezt paptársai is megtapasztalhatták már, hiszen társaságát keresve elég gyakran és sokan megfordulnak a máriapócsi otthonában. Nézzük hát, hogyan éli életét, mivel telik meg egy napja a közel 90 esztendő nyugalmazott plébánosnak.

Amikor Károly atyát felhívtam telefonon időpont egyeztetés végett, szabadkozott, mondván ő egyszerű ember és nem tud különlegest üzenni az olvasóknak. Mint mondta, ő mindig csak tette a dolgát. Majd a beszélgetésünk során megtudtam, hogy a

hitét, az élet iránti mély alázatát, a tartást, egyenes jellemét, igaz ember voltát életében Isten mindennapos jelenlétének megélése, valamint – sváb származásának is köszönhetően – kicsi korától kezdve a kemény, szívós, kitartó fizikai munka edzette.

**A vállalji születésű Károly atya papi hivatásától sem áll távol a fizikai munka, ezt igazolja az otthonának udvarán található fészerben sorára váró megannyi kerti szerszám, köztük a közel 3 méter magasra felakasztott kasza, amit igen gyakran leemel fiatalokat is meghazudtoló frissességgel.**

– Pap vagyok, de még mindig helyt állok gazdaként is. Aki kertés házban él, az tudja, hogy a munka nem várhat. 6 óra után felébredek, elvégzem a reggeli szentmisét itt a ház kápolnájában, különleges alkalmakkor pedig a templomban. Ezután elimád-

kozom a zsolozsma első részét, és sorba veszem a ház körüli tennivalókat.

Nagy területű kert tartozik a plébániához, a rendszeres fűnyírás, kaszálás és a növények gondozása is a teendőim része.

Délelőttönként elolvasom a na-pi sajtót, megnézem azt is, kik távoztak el ebből a világból, hiszen az én koromban az emberhez már ők állnak közelebb.

Családtagjaim, ismerőseim, barátaim közül már többen vannak odaát, mint itt a földön. Ebéd után elvégzem a zsolozsma második részét, szentségimádást tartok a templomban, rózsafüzért imádkozok, este 6 óra után pedig bezárom a templomot, és ezután, még ma is szívesen olvasgatok, főként teológiai témájú könyveket.

Mindezen napi teendők mellett a helyettesítések, szentmisék bemutatása, temetések, gyóntatások is része az életemnek, sőt olykor elsőáldozásra is felkészíték máriapócsi gyerekeket.

**„Amit látsz, az a hír, amit tudsz, az a háttér,  
amit érzel, az a vélemény” - Lester Markel**



Idős beteg testvéreinket hetente látogatom az idősek otthonában, gyóntatok, áldoztatok első pénteken a kolostorban.

Még meglévő családi kapcsolataimat ápolva, autóba ülök, és gyakran hazalátogatok szülőfalumba, de még nincs szükségem sofőrre. Nyíregyházára, a papi rekollekciókra vagy közös ünnepi alkalmakra is így jutok el.

Bársok itt a munka, de szabad vagyok.

Az Úristen különös kegyelme, hogy még mindig ad erőt, hogy dolgozhassak.

Mindenesetre, ha szükséges lesz, akkor a papi otthont is elfogadom életem utolsó állomásának.

**– Ahogy az ember életében megsokszorozódnak a számok, egyre nagyobb bölcseséggel tekint az elmúlt évtizedekre, nagyobb rálátással értékel, és gyakran visszavisszatér gyermekkori emlékeihez, a szülői házhoz. Károly atya kikkel, milyen élethelyzetekkel találkozik az emlékezés óráiban?**

– Igen, gyakoriak a gyermekkori emlékképek. A templom szomszédságában laktunk, de nemcsak fizikailag, hanem lelki értelemben is Isten közelségében éltük az életünket. Vallásos családban nőttek fel, igaz a településünkön mindenki hívő ember volt. Édesanyám naponta elvitt a templomba. Láng Gyula templomépítő plébános igen szépen prédikált, és vágytam a szentmisékre. Első osztályos koromtól kezdve ministráltam minden alkalommal. Alig bírtam a nagy latin-könyvet átvinni az oltár egyik oldalától a másikra. Sok vendégpap is megfordult Vállajon, ilyenkor mindenki külön-külön mutatott be szentmisét, mert akkor még nem engedélyezték a konccelibrálást, így előfordult, hogy négy misén is ministráltam. Mondogatták is, hogy: Karcsiból biztosan pap lesz. Édesanyám öccse, Tempfli Gyula nyíradonyi plébános is nagy hatással volt vallásos fejlődésemetre.

A másik kitörölhetetlen emlékképem a kemény munka. Bár nagyon nehéz volt, mégis szeretettel gondolok a küzdelmes évekre, már gyermekként rákényszerített az élet az emberfeletti fizikai munkára. Öten voltunk testvérek. Másfél éves voltam, amikor édesapám meghalt. A bátyámmal sokat kellett dolgoznunk. 13 éves koromban őt mint leventét elvitték katonának, a következő évben, 1945 januárjában pedig két nővéremet

– a falubeli 18-32 éves kor közötti nőekkel és a 17-45 éves korú férfiakkal együtt – elhurcolták málenkij robotra, kényszermunkára a Szovjetunió területére. Csak 5 év múlva tértek haza.

Így egyedül maradtam édesanyámmal és egy nővéremmel. A lelki teher mellett a kemény fizikai munkával teli évek vártak ránk. Mi csak küszködtünk, nagyon szegények voltunk, mert nem volt édesapánk, sem fagyalitra, sem más csemegére, édességre sem jutott.

Annak ellenére, hogy milyen sokat dolgoztunk, mindannyian igen magas életkort értünk meg, édesapánkat kivéve. Édesanyám 87, a bátyám 86, két nővérem 91 és 92 éves korban haltak meg, és egy élő nővérem 92 éves. A hosszú életünk talán a nehéz munkának köszönhető. Mi nagyon szegények voltunk, még lovas kocsink sem volt, az 5 km-re levő határba gyalog jártunk, és egész nap kint dolgoztunk. Otthon pedig vártak ránk az állatok, a lovak, tehének, a sértésállomány, kora reggeltől késő estig dolgoztunk. Amikor ősszel visszamentem a szemináriumba, két héten keresztül még az órákon is elaludtam a fáradtság miatt. A tanulás utáni visszazökkenés is könnyen ment. Még ha éjszaka is érkeztem haza Vállajra, hajnalban már kint voltam a földeken. Nem tehettem meg, hogy ne vegyem ki a részem a munkából.

Boldog gyermekkorom különleges emlékéhez hozzátartozott a gyalogos zarándoklatunk Máriapócsra, ahol most a Szűzanya ajándékának köszönhetően tölthetem öreg napjaimat is. A településünkről gyalog tettük meg a 32 km-es utat augusztus 20-án, Szent István király ünnepén. Ezen a napon kevesebben voltak, mint a nagybúcsú idején, így mindenki el tudta végezni a gyónást, áldozást, értetkőzést, és nyugodtan mehettek haza a hívek. Abban az időben a nagybúcsúkon százezer zarándok is megfordult Máriapócsra. Akkor a kegykép a főbejáratnál szemben, középen helyezkedett el, és csendőrök irányították a tömeget az értetkőzéshez.

A kegytemplom mellett található Árpád-kori római katolikus templomban óránként voltak szentmisék, olyan sokan áldoztak, hogy a hívek a templomon körül álltak, volt, hogy ötször kellett körbe járnunk a templomot.



Most sajnós az emberek már a belső térben is kényelmesen elférnek. Édesanyám mindig biztatott bennünket, hogy imádkozzunk, kérjük a Szűzanyát, hogy a testvéreink visszatérjenek a málenkij robotból, haza is imádkoztuk őket.

### **– A gazdag, fizikai, lelki edzettségtől megerősödve a papi hivatás felé terelődött élete.**

– Vállajt paptermő falunak mondták, 1921-50-ig 14 fiatal vállalta ezt a szolgálatot. Az én életemben sem volt ez kérdés, mindenki és én is így láttam jónak, ha a papi hivatást választom. Amikor felvételiztem, le kellett írnom, miért döntöttem a papi hivatás mellett. A spirituális atya azt mondta: „Magát csak ideküldték, nincs is hivatása. Miért jött ide?” „Igaz hogy küldtek – válaszoltam –, de én szívesen jöttem.”

Az első és második gimnáziumi évet 1942-44-ig Egerben az akkor alakult kiszemináriumban végeztem el. Majd 1944-ben bejöttek a németek, így márciusban hazaküldtek bennünket. Ősszel, október 25-étől az oroszok kegyetlenségeit is el kellett viselnünk.

Kirabolták az egész falut, meggyalázták a nőket, családunk is szenvedett az erőszakos gáztetteik miatt, állandóak voltak a tivornyázások, részegeskedtek. Rengeteget imádkoztunk a háború befejezéséért.

A 3. gimnáziumi évet Mátészalkán néhány hónap alatt végeztem el, a 4. évet pedig Nagykállóban egy fogságból hazatérő volt kispap magántanulójaként. Egerbe 1946-ban engedtek vissza bennünket, akkor volt a Mária-év.

### **– Abban az időben a hívek száma magasabb volt, így népszerűbb volt a papi hivatás is.**

– Amikor elsőévesként bekerültem a szemináriumba, 128-an voltunk összesen az évfolyamokon. 28 fős volt az osztályunk, és 1955-ben tizenhat társammal együtt szenteltek fel. Az évfolyamunkból már csak ketten élünk, Kuklai Antal atya és én. Felföldi János, volt kállósemjéni plébánossal is együtt szentelődtünk.

Akkoriban azt mondták, nincs jövője a papi hivatásnak, hiszen a szerzetesrendeket feloszlatták, államosították az egyházi iskolákat, intézményeket.

A papi hivatás gyakorlása majdnem tiltott volt, a hittanórákat is sok helyen megszüntették. Mi mégis éreztük a papság jövőjét.

### **– Milyen körülmények vették körül első szolgáló éveiben?**

– Abádszalókon nagyon kemény körülmények fogadtak. Mindent megakadályoztak. Nem voltak hittanos gyerekek, mert a beiratkozás időpontjairól nem tájékoztatták a szülőket.

Ezért ősszel, amikor a pedagógusoknak megkezdődött a tanítás, mi krumplit szedtünk. Ez nagyon bántott bennünket.

Az elsőáldozókat csak az szentáldozás előtti hónapban, ebédidőben taníthattuk összesen 16 órában. A gyerekek első osztályosok voltak, még nem olvastak, és szinte semmit nem tudtak. Volt, aki csak az óra végére érkezett meg. Hittankönyvet sem kaphattak, osztályonként csak kettőt biztosítottak a diákoknak. Hogy szívesebben jöjjenek a hittanra, vásároltam az 500 Ft-os fizetésemből – amelyből 250 Ft-ot leadtunk a plébánosnak, 50 Ft-ot pedig békekölcsönbe fizettünk – 32 Ft-ért egy labdát, de behívott a tanácselnök, és azonnal megtiltotta a játékot. Amikor pedig bérnyújtásra készültünk, hogy énekekkel köszönthessük a püspök atyát, egy-egy énekpróbára összejöttünk, de emiatt is előállítottak. Kerékpárral jártam a filiákba, Pusztataksonyra, Nyírderszre, de legtöbbször a hátamon vittem a biciklimet a felázott, agyagos földön, a Tisza gáton. Mondták is, hogy a Tisza vidék amilyen szikes, agyagos, a lelkek is olyan kemények, ridegek. Természetesen ez ma már másként van. Azt sem nézték jó szemmel, amikor kispapként Vállajra hazatérve dolgoztam és segítettem más családoknak zsákolni.

Onnan is hazaküldtek. Nagyon nehéz, szörnyű helyzet volt. A szolgálatom első évének végére, a kilátástalan helyzetek miatt teljesen elvették a kedvemet a papi hivatástól.

**– Károly atya, Ön két helyen szolgált plébánosként: Baktalórántházán, majd Pócsperiben, 2010-től nyugdíjazása után lehetősége volt a filiális egyházközség plébániáján, Máriapócsban, a Nemzeti Kegyhely közelében maradni, papi szolgálatát továbbra is megélve. Mit jelent Önnek a Szűzanya közelsége?**





– Kilenc helyen voltam káplán, két helyen plébános: Baktalórántházán 19, Pócspetri-ben pedig 21 éven keresztül, és 10 éve nyugdíjasként élek Máriapócson.

A Szűzanya nagy ajándéka, hogy nyugdíjas éveimet itt tölthetem. Ennek a vidéknek a varázsa, atmoszférája hatéves koromtól kezdve simogatja a lelkemet. A bazilikába majdnem minden nap átmegek, zarándoklatokon, búcsúkon segítek a gyóntatásban.

Szentmisét mutatok be római katolikus hívek részére. Örömmel tölt el a további aktív szolgálatom.

Mindenhol voltak nehézségek, örömök. A legnehezebb Abádszalókon volt az említett körülmények miatt, de voltak szép évek, pl. Egerben négy évig szolgáltam káplánként és nagyon jó papi közösségünk volt: Jáger Károly, Felföldi János, Kádár László, Deli János. Nagyon szépen éltünk, segítettük egymást.

**– 65 éves papi szolgálat után mire tekint vissza, hogyan értékeli az elmúlt évtizedeket? Milyen érzések, gondolatok töltik be még mindig aktív napjait, hogyan értékeli eddigi életét?**

– Az életem során a gyermekkoromtól kezdve megélt kemény munkás évek a papi szolgálatom alatt is folytatódtak. Plébánosi szolgálatom alatt több filia tartozott hozzánk. Szükség volt az erőre. Gyakran előfordult, hogy hat szentmisét kellett egy-egy vasárnap bemutatnom, és volt, hogy az utolsó szentmisén már alig tudtam prédikálni. Fohászkoztam az Úrhoz, hogy segítsen. Pócspetriben is előfordult, hogy négy szentmisén, gyóntatásokon, két temetésen kellett szolgálnom, és még zarándokoknak is kellett szentmisét tartanom Máriapócson.

A Gondviselés csodálatos. Ha nem edződök meg fiatalkoromban Vállajon, nem bírtam volna ezt a kemény munkát. 89 éves vagyok, és mindig aktívan dolgozom.

„Tudjuk azt is, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik” (Róm 8,28). Ezt megtapasztaltam. A Jóisten gondviselése csodálatos, ha bízunk benne, nagy ajándékokban részesít. Meggyőződésből mondom ezt. Ha nincs elég hite az embernek, akkor nehéz helyzetben nagyon kemény az élete.

A hit ott kezdődik, amikor rábízunk magunkat Istenre. Annak örülök, hogy hűséges maradtam, úgy érzem, az életem szépen telt el, és nem éltem hiába.

**– Hogyan gondol Istenre?**

– Énekelek, imádkozom hozzá, szentírási részek jutnak eszembe, ezeken elmélkedem. Egész napomat Istennel együtt töltöm, még éjszaka is felébredek, és mint ahogy a zsoltár szavai mondják: „Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem” (Zsolt 63,7). Örömmel tölt el minden pillanat. Nem nehéz papnak, kereszténynek lenni, mert boldoggá teszi az embert.

**– Mi az, amit szép életéből kiemelne, amire jólesően gondol?**

– Talán a legnagyobb élményem az volt, amikor reggeltől estig, a kimerülésig dolgoztam a papi szolgálomban. Utána mindig azt éreztem, milyen jó volt az a nap.

Sok ilyen boldog napot töltöttem el. Isten szolgálata és a munka volt a legnagyobb élményem az egész életemben. A kettő számomra összetartozott, együtt élt, a munkában tapasztaltam meg Isten csodálatos irgalmát, gondviselését. Otthon olyan kemény munkából állt minden napunk, hogy amikor kispapkoromban elmentem a templomba, nem mertem leülni, mert elaludtam volna. Minden szentmisén részt vettem. Vállajon kettő volt hétköznaponként. Estére olyan fáradt voltam az ágy mellett térdeltem és úgy imádkoztam.

Úgy éreztem, hogy ez volt a feladatom. Nekem mindent verejtékkel kellett megszerennem, a munka mellett a tanulás is nehézséget jelentett. Jó tanuló voltam, de ez is csak a szorgalmamnak köszönhető, csak azért tanultam, hogy pap lehessenek.

Egyszerű ember vagyok, és a hozzám hasonló egyszerű hívek között szerettem élni, ott tudok igazán önmagam, felszabadult lenni. Gyerekként is egyszerű voltam.

– A papi jelmondat végig kíséri a hivatást, mindig más és más üzenete van, ahogyan fejlődik, alakul az ember, úgy igazodik hozzá.

– Nem volt jelmondatunk. Az első szentmisém emlékére készült



szenkéntépen az volt olvasható:

„Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak” (Jn 6,68).

Arra gondoltam, ebből az egyszerű ember is tanul valamit, ha elolvassa. Ugymond papi jelmondatom nem volt, de a 65 év alatt nem telt el úgy nap, hogy a szentmise végén ne imádkoztam volna Isten segítségéért, oltalmáért a következő, talán sokak számára ismert imát:

*Krisztus lelke, belső életed gazdagságával szentelj meg engem!*

*Krisztus teste, áldozatod gyötrelmei által ments meg engem!*

*Krisztus vére, ittasíts meg szíved forrósága által, melyből kiáradtál!*

*Krisztus oldalából kifolyó víz, tisztíts meg kiáradásod erejével!*

*Krisztus kínszenvedése, erősíts meg engem erőddel, mely téged is segített!*

*Jó Jézus, hallgass meg engem, mert oly végtelenül jó vagy!*

*Rejts el engem sebeidbe, melyek oly nagyon mélyek!*

*Ne engedd, hogy elszakadjak tőled, mert az örök veszttem volna!*

*A gonosz ellenségtől oltalmaz meg, mert különben győzedelmeskedik fölöttem!*

*Halálom óráján hívj magadhoz, mert szívem akkor remegni fog!*

*És engedj magadhoz, mert kezdettől fogva szerettél engem! Hogy szentjeiddel*

*dicsérjelek téged, én Uram, én Istenem!*

*Ámen (Lippert Péter jezsuita atya)*

Mély és igaz minden egyes szava. Benne van az érzésem, gondolatom, vágyam. Egy keresztút végén imádkozták ezt az imát, az utolsó állomásnál, amikor Jézust eltemetik. Így szól a záró gondolat: „Maga a reményesség szállt már a föld alá, nincs már reménytelenség sehol a földön”. Hát nem csodálatos?

**– Az ember fogantatásakor egyedül van Istennel, majd a világra születését követően életállapotának, körülményeinek megfelelően egyre több ember, család, barátok, munkatársak stb. veszik körül. Majd néhány évtized után elmennek a szülők, elmara- doznak a barátok, míg végül ismét egyedül marad. Lassan elenged mindent, szokásokat, megszűnnek a fölösleges kapcsolatai, jelentéktelenné válnak, amit korábban fontosnak tartott.**

– Egyedül maradunk Istennel.

Ezért nem szabad elengedni a kezét, mert a végén úgymint csak ketten maradunk.

Hiába ragaszkodunk bármihez, mindent el kell engedni. Idős korban már természetesen elengedjük azt, ami fölösleges, akár az érdekből létrejött kapcsolatainkat, rossz szokásainkat, és bár az igazi, őszinte baráti kapcsolatok elkísérnek bennünket a sírig, végül egyedül halunk meg.

A kiegyensúlyozott boldog életet Istenben találjuk meg. Ő szenteli meg életünket. Számomra a legfontosabb volt megmaradni a hivatásomban, igazságban, tisztán, becsületesen, hűségesen. Munkában nőttem fel, és munkában fejezem be az életemet. Az életem teljessé vált, semmi nem hiányzott belőle. Aki Isten útján jár, annak beteljesedik az élete. Ezt hamarosan én is elmondhatom. Jézus Krisztus a kereszten, küldetésének végéhez érve azt mondta: „Beteljesedett”. Azt gondolom, egy-egy nap végén is elmondhatjuk ezt, amikor a küldetésünket, hivatásunkat, feladatunkat erőnkhez mérten a legnagyobb odaadással végezzük el.

**– Károly atya, a 90. életév felé haladva szeretne még valamit elérni?**

– Nincsenek vágyaim. Boldog vagyok, örömmel töltöm napjaimat, készen állok arra, hogy bármikor be tudjam fejezni az életemet. Én már az életem végén járok, számomra ez a várakozás természetes.

**– Vágyik már Isten színe látására?**

– Többször elképzeltem már, hogy milyen lesz a mennyország, már vágyom a teljes boldogság megtapasztalására. Édesapámat nem ismertem, várom a vele való találkozást is. Sok paptestvérem ott van már, van bennem egy vágyódás is, mert már többen vannak odaát, mint itt a földön. Éppen ezért egy kicsit már ott vagyok.

**Kovács Ágnes**

Öröm-hír Sajtóiroda/Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Szerkesztői megjegyzés:

A Petri Hírek szerkesztősége, és az olvasók nevében is köszönjük és örömmel közöljük, ezt, a sokunk által mélységesen tisztelt Károly atyával készített remek interjút.



# Kerékpártúra a Csereháton és Tornavidéken

(2020. július 10-12)

**„E táj csak arra jó, hogy erejét belevesse földjeibe, ki itt él s várja lesz-e szerencse.**

**Gyomláljon, boronáljon, hegy gyomrába vesszen, szépségét is csodálni nem ér rá soha egy sem.”**



Kalász László keserű soraival indítjuk a Bódva-völgyi kerékpárostúránk beszámolóját. Ezen alkalommal az Iránytű Klubból, ketten nejemmel csatlakoztunk a Középkori Templomok Útja Egyesület által a Kárpát-medence egy kevésé ismert, de annál látványosabb szegletébe, a Cserehát nyugati területére meghirdetett örökségtúrához.

Ez a vidék, csak kerekezés szempontjából volt fehér folt számunkra, hisz az utóbbi évtizedekben egy pár alkalommal a családdal szerveztünk ide kirándulásokat. Emlékeim szerint, egy elszegényedő, szolgáltatások tekintetében sok sebből vérző terület, amely viszont rendkívül gazdag természeti és műemléki értékekben.

Az örökségtúra ugyan Miskolcra indult, de mi a logisztikai szempontból úgy döntöttünk, hogy autóval leutazunk a kiválasztott szálláshelyünkre, a Holló vendégházba Szögligetre. Szerettünk volna szembe kerekezni a csoporttal, és Edelényben megtekinteni a L'Huillier-Coburg barokk kastélyt, a mellette álló gótikus eredetű református templomot, a város határában álló borsodi földvárat és a földvár lábánál lévő borsodi tájházat. Ezen szándékunkat keresztülhúzta a forgalmas főúton, a miskolci elkerülő építéséhez követ szállító teherautók látványa.

Igy inkább választottuk a szállást adó által ajánlott Szögliget északi határában, a 460 méter magas várhegyet és a Szelcepusztát összekötő csendes hegyi túraútvonalat, amit csak részben bántunk meg.

Ugyanis ez a gyalogos kéktúra útvonala az utóbbi hetek esőzése miatt még inkább nehezen járhatóvá vált. Különösen az országúti kerékpárjainkkal!

Mert miért is ne a magunkkal hozott túra-kerékpár, és a 29-es monti helyett a keskeny kerékű koskormányos bringáinkkal vágjunk neki egy extrém hegyi terepnek?!

Igy nem csoda, hogy a Ménes tavat érintve,

Szelcepusztán, Horthy kormányzó egykori vadászkastélyát megtekintve, nem mentünk tovább a kéktúra ösvényen, helyette csodálatos természeti környezetben leszáguldoztunk egy jó minőségű aszfalt úton Szin, és Szinpetrit összekötő főútra. (Egyszer még szeretném felfelé is megkóstolni ezt a szakaszt!)

Az emelkedőkből így is jutott, hisz Jósvafőn egy erőt gyűjtő falatozás/fagyizás/kávézás után, csak eltekertünk Aggtelekre. A két települést összekötő serpentin sem lesz a kifejezetten síkvidékhez szokott kerekezők kedvence.

Visszaúton szeretettük volna megtekinteni Szinpetriben a világ legnagyobb könyvét, és a Gutenberg nyomdai kiállítást, de már bezárt a különleges, és kívülről imponáló bemutató hely.

A szálláshelyen egy régi csúrból házilag átalakított „falusi vendégasztal” jelleggel üzemeltetett komplett főzőkonyhával ellátott étteremben a szabolcsi töltött káposztától teljesen eltérő ízvilágú vacsorát jó étvággal elfogyasztottuk. A szállásadóinkkal sokat beszélgetve, mint Máriapócson turisztikából is megélni próbálkozó vállalkozók elismerőirigykedéssel hallhattuk, a mindösszesen 700 fős zsáktelepülésen, a többi vendégházakat üzemelőkkel együtt (a hétköznapokat is beszámítva!) többnyire telt házzal működnek. Erre az évre gyakorlatilag már nem is volt szabad helyük.

Ez (sajnos) a mi vidékünkön, a „Nemzet Szentélyében” álom kategória. Máriapócson leszámítva a Rabócsi Ring verseny napjait, és néha az Egyházi intézmények kapacitását meghaladó eseményeket, turista olyan ritka (ha már itt a Holló Vendégházba voltunk, legyünk stílszerűek) mint az a bizonyos fehér holló.





A vacsora után még átsétáltunk a korcsmába, ahol -míg Ildi hosszasan telefonált az itthoniakkal- egy kifejezetten jó hallással és hanggal megáldott törzsvendég a kölcsönös bemutatkozás, és együtt elfogyasztott sörök mellett elénekelte az egykori szovjet himnuszt, és egyéb rock slágereket. Úgyhogy kulturális élmények nélkül még sem maradtunk.

A túránk másodiknapját -immár a 30 fős csoporthoz csatlakozva-, a Rakacai víztározót érintve, a Martonyihoz tartozó Szárhegyen álló pálos kolostorromhoz combot / lelket erősítő feltekeréssel indítottuk.

A kolostorhoz vezető 3,5 kilométeres út kétharmada, leszállást, és bringatolást elkerülő „halszállkázásra” is alkalmas aszfalt, egyharmada pedig már kevésbé meredek, -de még mindig nem országúttal optimális-, erdei köves út volt.

Deák Attila főszervező a beharangozóban foglalt állításai beigazolódtak, az imponáló hegyen, a sűrű erdő közepén álló kolostor lenyűgöző látványt nyújtott. A Pálosok és a Kolostor történetét szokásosan színvonalas előadásából ismerhettük meg.

Ezt követően előőrsként Ildivel a Rakacai víztározó mellett haladva Rakacaszendre érve felderítettük a Rakaca patak partján, egy domb tetején álló 12. században épült, román stílusú templomhoz a bejutás lehetőségét. A helybéliektől megtudtuk, hogy a templom kulcsát őrző néni sajnálatosan kórházban van, de a már letaposott kerítésrészen nyugodtan be lehet menni, és a lakat is csak jelképesen van a bejárati ajtón. A szentélyben és a diadalívben a középkori festménytöredékeket, a festett famennyezetet, és a faragott berendezéseket megcsodáltuk, majd telefonon átadtuk az információt a többieknek.

Hidvégardóig egyre több szintemelkedést legyűrve, és egyre hangosabban korgó gyomorral vettük tudomásul, hogy nincsenek utánpótlást biztosító nyitva tartó helyek. Így itt egy korcsma ropi, és nápolyi készletét felvásárolva –ezekkel különleges ízvilágot biztosítva- a magunkkal vitt dobozos sonka konzervektől újra erőre kaptunk. Oly annyira, hogy engedtünk a határon túlról Torna vára hívogató csábításának, és áttekeredtünk Szlovákiába is. Csakhogy Torna városa felé közeledve tudatosult bennem, hogy útitársamon ez alkalommal sincs se sisak, se mellény, és a személyit sem hozta magával. Így okkal tartva a szlovák éber rendőrök szigorúságától, a békesség jegyében inkább visszafordultunk.

Bódvaszilason, egy sarki vendéglátóhelyen jutalom sörhöz, fagyihoz, és egy törzsvendég által kínált mamája készítette sütikhez jutottunk. Itt sem maradhatott el honnan és hová kérdések, meg a kérdező és a kerékpározás szokásainak megismerése, és egyéb információk átadása. Jómagam kifejezetten élvezem ezeket a kommunikációs helyzeteket.

Gyakorlatilag az esővel egyidőben értünk meg a szálláshelyünkre. Majd a misék kivételével a mindig boltjában tartózkodó Kati néninél feltöltöttük az elemőzsia készletünket. Így nem volt akadálya, hogy vasárnap a túra harmadik napján, ne a hazánk legnagyobb váromjai közé tartozó Szádvárhoz gyalogoljunk a csapattal, hanem ketten továbbra is kerekesszékkel.

Át tekertünk a szalonnai református templomhoz, amely az Istentisztelet előtt már nyitva volt, így megcsodálhattuk belülről is, majd Szendrőre, ahol meg próbáltuk felfedezni a történeti Magyarország egyik legjelentősebb koraújkorai erődítményét is.

Az egyre erősödő szél miatt útitársam fogyatkozó türelemmel fogadta az ötletemet, hogy újra tekerjünk el Szinpetribe, és csak nézzük meg az a világ legnagyobb könyvét. Csakhogy ezúttal sem sikerült bejutnunk viszont tovább növeltük a hétvégén meg tett kilométer számot, amely így elérte a 200 kilométert.

Sok minden betervezettet nem láttunk, viszont lesz miért erre a vidékre is visszatérnünk!

**Kovács János túraszervező**



## **Pócspetri**

### **Önkormányzat Hírlevele**

**Felelős kiadó: Tamás György**

**www.pocspetri.hu**

**pmhpocspetri@gmail.com**

**Főszerkesztő: IGFK**

**kovjanek@gmail.com**